

S'Esclop

Núm. 14

Suplement de La Veu

Calvià, març-abril 2001

M. ÀNGEL COLOMAR *

Miracle

...com garlanda el desig
l'austeritat de les branques!

El cel és una cançó;
la terra una veu que canta!

Roda el món --com un molí--
enlluernats d'ales blanques!

Els àngels de la tarda
han aguatat per veure't
collir un lliri d'aigua!

Comiat

(Unes mans blanques
signaven fredes...)

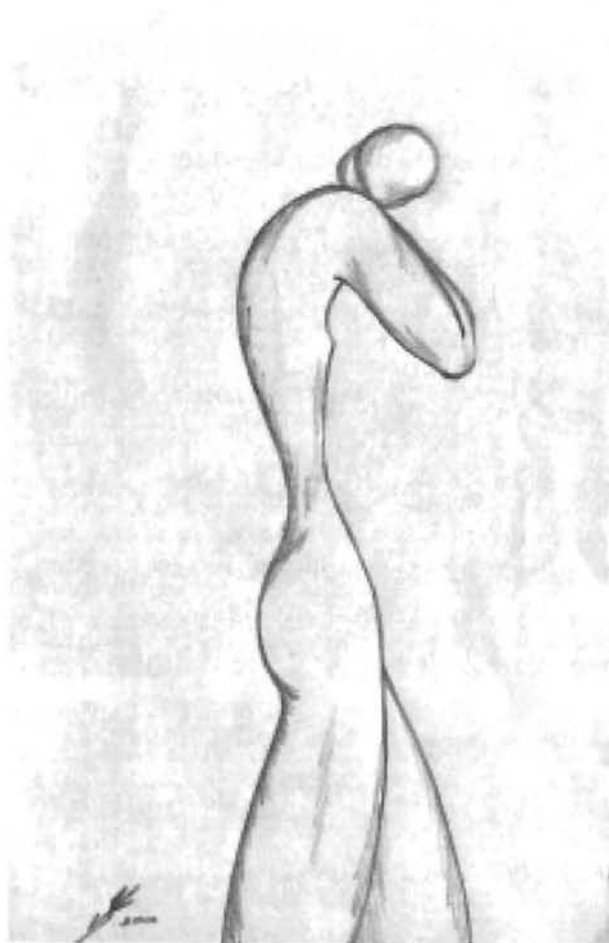
L'espill de l'alba
cànides veles
silents lliscaven

(Unes mans blanques
signaven fredes...)

Un batec d'ales
amb frec de sedes
tímides ombres.

(Unes mans blanques
signaven fredes...)

L'alba trencada
--...ales perdudes...--
cridava el somni!

Esbós per Yolanda Rodríguez

M. ÀNGEL COLOMAR
GABRIEL FLORIT I FERRER
ANTONI RODRÍGUEZ I MIR
B. ROSSELLÓ-PÒRCEL
ÀNGEL TERRON

* Publicades a *La Nostra Terra*, (LNT), Any VI,I (1934)

ÀNGEL TERRON

Àngel Terron i Homar nasqué al Coll d'en Rebassa. (Palma, 1953). Llicenciat i doctor en ciències químiques per la UIB, va fer estudis postdoctorals al Regne Unit i, a l'actualitat, exerceix de professor de química inorgànica a la Universitat de les Illes Balears. Entre 1977 i 1978, va dirigir la revista *Blanc d'ou*, i, de 1977 a 1982, fou codirector de *Tafal* i, de 1986 a 1988, codirigi *Poetry and Sons*. Ha publicat *Iniciació a la química*, 1977; *Llibre de mercuri*, 1982; *Ternari*, 1986; *De bell nou*, 1993, *Al·lotropies*, 1996; i, l'any 1999, part de la sèrie *Geometria descriptiva* es publicà dins la col·lecció *Els llibres de l'Óssa Menor*.

A MIQUEL BARCELÓ

La flora ja reneix seguint la pauta
de les estacions com a precepte.
Els dies que vindran com a concepte
ens porten a la fi de forma cauta.

Sembra l'ocell el verd amb so de flauta
mentre la vida em nega com a adepte
de la pell d'or poder assolir-ne el repte
amb la innocència de l'argonauta.

Em vinclaré com fan els tanys del salze,
que beu les aigües del jardí entre els arbres
cegats pel Sol que vius secrets engalza?

El pas del temps erosiona els marbres
dels esglaons que bruny llimant el galze
del ver passat i el cec futur tan barbres.

LA LLUNA SOBRE MONNÀBER

En l'alta nit suant dins la tenebra
pens en la vida fuita que és sols meva
colpit per sems records sense cap treva,
sense saber el sentit d'aquesta febre.

Sols coneix l'or el silenciós orfebre
que de l'escòria el metall relleva...
Com dolor que els meus companys de lleva
feren cristal·litzar amb senyals de gebre.

I jo, malgrat que sigui ara un cadàver
d'il·lusions i somnis envejables,
quan la lluna del ple és sobre Monnàber,

cerc mots sencers de formes raonables;
com els toscs estris fets per l'*homo faber*
per caçar dins boscatges perdurables.

GABRIEL FLORIT I FERRER

El color de les coses

Dies molt feixucs, àncora enrocada, solitud amb morques, enfitosa, foscúria a l'ànima, batecs del cor sense sintonia, amb soroll d'interferències, amb mala bava, amp poc bull, amb canaris moribunds que siulen un trist rèquiem esperpèntic per un poble que ha perdut el sentit del color de les coses.

Nits amb molt bauma i cotó a les orelles per entotsolar-me a bastament. Vull dir: fins que em senti sull suficientment, fins que retrobi l'úter tan pregon de la identitat perduda i això esdevengui dolça malaltia que s'encomani amb eficàcia a un poble que ha perdut el sentit del color de les coses.

Molts i vincladissos

Com les canyes de torrent hem de ser molts i vincladissos, perquè l'empenta de la història no ens faça agenollar la nissaga, emporugir el posat i la fesomia. Hem de ser molts i vincladissos i arrelar endins i compartir arreu l'arrelada, perquè la rambla tossuda, barruda, infecta, el brut xaragall, les butxaques fondes i espases llargues d'aquells que els veus molt preocupats quan la borsa va a la baixa, però gens ni mica quan qualcú fa ploure pedres de molí sobre la nostra pàtria, deia, que no ens pugui malmenar l'avior, no ens trenqui la paraula, no ens talli la darrera alzina, l'últim pi, l'intim batec de la terra nostra. Hem de ser molts i vincladissos com les canyes de torrent.

Madrigal

El company me digué
mostrant-me la florida:
Meravellosament
ha nat avui el dia.

I era ver. De la nit
va néixer la celístia.
Se tancaren els ulls
a l'esplendor divina.
Paradoxa galant
jo t'he vista i sentida!
La gran blancor de neu
de sobte s'ennegria.
Àngelica, dels arbres
la figura sorgia.
Passàreu somrient
entre negres espines,
tot era fosc i vós,
fada de l'Harmonia.
Meravellosament
me somrigué la vida.

B. ROSSELLÓ PORCEL*

* Versió publicada a
La Nostra Terra, (LNT),
Any V, (1932).
Aleshores, encara no
signava Rosselló-Pòrcel.

rivera
bagur

darrers
e
r
e
r
e
r
a
arerrad

dibuxos
i
o
b
x
n
i
i
u
x
b
o
i
soxiubid

març 77 llibreria cavall verd
argenteria 19 ciutat de mallorca

A Rafel Jaume,
recordat amic

Quan et vaig conèixer, ja tenies la pell de tel de ceba amb blauors rectilínies en forma de venes de sang. Potser eres l'home més pàl·lid que jo havia conegut mai. Galopaves decandit sobre un cavall verd, verd i menjamiques, lent malgrat l'esforç de molts i sobretot teu, trotet de ca, trotet de ca... Fadrinango absolutament addicte al vi espès de la Colònia de Sant Pere i als amics i a la conversa mesurada, però amb punta. Sabies tenir la mirada trista fins i tot quan reies. I les mans petites, de joguina, seques, com de paper de cel·lofana. Partires un dia fa temps sense fer el bolic: no en tenies. Bolic material, vull dir, que de l'altre, amic meu, set catefes. Avui em ve de gust dir-te que em feres veure el color de la poesia, com el tremolor de les fulles d'aquest pollancre em mostren l'arribada de l'embat.

De *El color de les coses*, editat per Capaltard

*Cal·ligrama de Cub de Silencis
d'Antoni Rodríguez i Mir*

Entre desfícis

Entre desfícis,
bronzits de silenci,
el tany de l'amor
ens sesga la vida
des d'alt a baix.

Entre desfícis,
bronzits de silenci,
ens travessa el cor
com una broca
giravoltant un eix.

Entre desfícis,
bronzits de silenci,
navegam perduts,
mastegats pel so,
sobre el meu reialme.

ANTONI RODRÍGUEZ I MIR (Granada, 1960), conrea la poesia i la narrativa. Part del seu treball s'ha recollit en antologies (*De tenebres, Lletrasex, Les hores de gaudi*). Amb el títol d'*Els moradors de l'abisme*, s'ha fet una versió cinematogràfica del seu conte *Les ombres de la frontera*. Juntament amb Pep Alaminos, ha realitzat una carpeta de vint obres que conjuminen la paraula i la pintura.

"Obrim aquesta porta íntima que ens du al lloc sensible que tant vivim i tant deixam de conèixer. Un acte de gosadia, de resistència si cal, que foragita les lleis del mercat i pot resultar perillós perquè evidentment s'allunya dels paràmetres establerts i ens pot fer tornar a assaborir les paraules que parlen del que ens dignifica, del foc que ens mou"

"Els cal·ligrames aporten un element lúdic que redueix el to "greu" del poemari. El cicle, però, es tanca i l'experimentació formal és només un parèntesi. L'itinerari dels versos segueix en un continu que es manté vibrant i arrodonit fins a l'última pàgina"

(Fragments del pròleg d'Aina Ferrer Torrens a *Cub de silencis (i uns quants cèntims de discòrdia)*. Publicat per 7 i mig editorial de poesia, València 1998.